

Hồi 19

Phụ Thù Báo Phục Song Ma Tử Thiên Hạ Thanh Bình Tà Giáo Vong

Hôm sau, đoàn người ngựa đặng trình trở lại Cối Kê để chuẩn bị cho đại hội bầu Minh Chủ sắp tới. Lục gia và Lục mẫu ở lại Vương Phủ. Thiên Vũ chẳng ham thích gì chút hư danh nhưng muốn nhân dịp này gài một chiếc bẫy lớn để bắt cho được cừu nhân là Tình Ma.

Họ đến tổng đàn Kiếm Minh trưa ngày đầu tháng hai. Nơi đây có hệ thống liên lạc bằng chim câu với tổng đàn Cái Bang ở Lạc Dương.

Bàn bạc với các trưởng bối xong, chàng gọi hai tên hán tử phụ trách thông tin, trao cho chúng một phong thư hỏa tốc để gửi cho Bát Chỉ Thần Cái Lương Giai.

Năm ngày sau, thông qua mấy vạn đệ tử Cái Bang trên cả nước, lời khiêu chiến của Thiếu Hội Chủ Kiếm Minh với hai lão Tình Ma và Quỷ Ảnh Ma Dao được loan truyền khắp võ lâm. Thiên Vũ thách thức hai lão liên thủ quyết đấu với chàng trong ngày đại hội. Nếu họ thắng, chàng sẽ trao trăm vạn lượng vàng của Kim Cung.

Sự kiện này làm chấn động giang hồ, hào kiệt tam sơn ngũ nhạc không thể bỏ qua cuộc chiến kinh thiên động này nên tìm đủ mọi cách có mặt ở Ngọc Nữ Phong.

Hoàng Diện Tú Sĩ Lâm Thuyên và Điểm Thương Nhất Kiếm Trương Hoành đã đem mười vạn lượng bạc đến Võ Đang Sơn gặp Thanh Vân đạo trưởng để chuẩn bị đại hội.

Trong thời gian này, Thiên Vũ gác bỏ mọi sự, ngày đêm khổ luyện võ công ở trong trại của Thần Dao Đường, cách Kiếm Minh bốn dặm về hướng bắc. Quán Hưu, Cốc Vu chịu trách nhiệm bảo vệ còn Huệ Chi và Phi Hương túc trực hầu hạ cơm nước. Họ không nói ra nhưng trong lòng rất lo lắng vì bản lãnh của hai lão ma hợp lại e trên đời không ai là đối thủ. Liệu Thiên Vũ có địch lại chăng ?

Lúc đầu, thấy ái tử quá liều lĩnh, Long Nữ khuyên can. Thiên Vũ liền trấn an bà:

- Xin mẫu thân hãy tin vào hài nhi. Dưới chiêu Tâm Kiếm Tề Phi thì không ai toàn mạng được.

Sáng ngày mừng chín, Phi Hồ chạy gọi Thiên Vũ về tổng đàn gấp vì có Kiếm Lão Nhân đến thăm. Chàng mừng rỡ dắt hai ái thê phi nhanh như tên bắn.

Cung Kính Đình đang đàm đạo với Long Nữ, Đồng Kỳ Xương và Trần Thanh Thư. Chàng sụp xuống gọi:

- Can Gia, hài nhi mừng được gặp lão nhân gia.

Huệ Chi và Phi Hương cũng quỳ theo. Họ Cung cười ha hả:

- Ta nghe nói Vũ nhi có đến sáu vị nương tử, còn bốn nàng nữa đâu ?

Thiên Vũ gật đầu, bảo Phi Hương vào gọi họ ra.

Yến tẩy trần được dọn lên, mọi người quây quần đông đủ. Cung Kính Đình vuốt râu hỏi nghĩa tử:

- Ta nghe đồn người thách đấu với Bá Câu và Nam Cung Bách, phải chăng đã luyện thành chiêu Tâm Kiếm Tề Phi ?

Thiên Vũ xác nhận:

- Hài nhi may mắn thành công nhưng chỉ mới đến mức phi kiếm đả thương người trong vòng hai trượng.

Họ Cung hào hứng bảo:

- Được vậy cũng đã là vô địch rồi. Mau ra sân biểu diễn ta xem.

Toàn bộ nhân thủ Kiếm Minh đều tập trung trước sân để xem thiếu chủ trở tài. Thiên Vũ bảo Quán Hưu và Cốc Vu cắm hai thân cây cao bằng đầu người, cách nhau ba bước chân. Chàng ước lượng khoảng cách, quán chú công lực vào tiểu đao rồi xuất chiêu. Thanh đao như tia chớp bạc rời tay tả, chụp xuống hai thân cây rồi quay lại nằm gọn trong tay chàng.

Cử tọa thấy hai khúc cây vẫn còn nguyên vẹn, không khổ ngỡ ngàng. Kiếm Lão Nhân mỉm cười, phất tay áo. Một đạo kinh phong xô đến khiến hai thân cây rơi ra từng khoanh mỏng, chỉ còn lại một đoạn cao đến thắt lưng người. Tiếng hoan hô vang dậy như sấm.

Cung Kính Đình giơ ngón cái khen ngợi:

- Chỉ năm năm sau thì người sẽ là bậc kiếm tiên.

Chàng nhận khăn từ tay Bạch Lan lau mồ hôi trán, rồi đáp:

- Chiêu này rất tổn hao công lực, không thể tùy tiện xuất chiêu được. Muốn tập đại thành thì phải có công lực trên hai hoa giáp mới đủ.

Mọi người kéo nhau vào đại sảnh dự yến. Ai nấy đều tin tưởng vào chiến thắng của Thiên Vũ.

Thiên Cơ Thư Sinh Khúc Vệ trình bày cho quần hào nghe những gì lão đã làm để đối phó với lực lượng Ma Hỏa Giáo:

- Kính cáo chư vị, Ma Hỏa Giáo lấy Ngũ Hành làm căn bản nên các Đường đều có sở trường riêng. Ví dụ như:

- Bạch Kim Đường thiện dụng phi phủ, chuôi búa có xích sắt dài gần trượng, tấn công từ xa rất lợi hại.

- Xích Hỏa Đường có Tử Diệm Hỏa Đồng phun độc hỏa xa mười thước.

- Thanh Thủy Đường sử dụng Thủy Đồng phun độc thủy.

- Hoàng Mộc Đường giỏi nghề phóng thương gỗ, trăm phát không sai.

- Hắc Thổ Đường dùng đá làm vũ khí, thủ pháp phóng phi thạch rất điêu luyện.

Dựa trên sở trường của đối phương, lão phu đã chế tạo ra một loại khiên mây bọc da trâu dầy, có thể xếp lại được. Tấm khiên này giúp nhân mã Kiếm Minh chống lại độc hỏa, độc thủy và phi thạch. Còn phi phủ và phi thương sẽ do đội cung tên và ám khí của Thần Xạ Đường đối phó. Nhờ cố công rèn luyện nên bản lãnh các võ sĩ của chúng ta đã tiến bộ nhiều, đủ sức đối phó với bất cứ lực lượng nào. Nhất là Thất Tinh Đường và Thần Dao Đường, mỗi người đều lợi hại hơn hẳn một cao thủ nhị lưu trên giang hồ.

Thiên Vũ phẫn khởi vòng tay cảm tạ:

- Kiếm Minh từ ngày được nhậm vị về phò tá đã hùng mạnh hơn xưa.

Long Nữ lộ vẻ băn khoăn:

- Điều quan trọng nhất là chúng ta phải chia lực lượng để trấn giữ tổng đàn.

Thiên Vũ cười đáp:

- Mẫu thân chớ lo. Chúng ta cứ kéo toàn bộ nhân thủ lên Võ Đang Sơn. Hải nhi sẽ điều một ngàn quân triều đình của phủ Hà Nam đến giữ nhà dùm. Bọn chúng dù có ăn gan hùm cũng chẳng dám tấn công.

Mọi người đồng thanh khen phải. Hôm sau, chờ Tuần Phủ đưa quân đến, gần ngàn cao thủ Kiếm Minh lên đường.

Đại kỳ Kiếm Minh cắm trên xe song mã của Long Nữ, phát phối tung bay trong ngọn gió xuân. Tổng đàn giao lại cho Hỏa Điện Trường Thủ coi sóc.

Trưa ngày mười bốn tháng hai, đoàn nhân mã đến chân núi. Mấy ngàn chiếu lều kiểu Mông Cổ đã được dựng sẵn để tiếp đón quần hùng. Mỗi môn phái đều có khu dành riêng.

Tổng cộng anh hào các lộ lên đến gần bảy ngàn người, đông đảo nhất trong lịch sử võ lâm. Tuần Phủ Hà Nam đã nhận được thư của Ngũ Vương Gia nên yên tâm. Nếu không lão phải điều binh đến phòng hờ một cuộc nổi loạn.

Chiếc lều lớn ở giữa dành cho Long Nữ cùng sáu vị thiếu phu nhân và tiểu hài nhi Thiên Sơn. Trương Hoàn biết tính nữ nhân không chịu được dơ bẩn nên dựng riêng một phòng tắm quây kín đáo ngay sau đại bản doanh. Nước suối đã đổ đầy trong mười chiếc lu sành lớn.

Thanh Từ đạo trưởng và hai lão Trương Hoàn, Lâm Thuyên là người chịu trách nhiệm tổ chức đại hội này nên tất bật đón tiếp quần hùng. Hai ngàn vò rượu ngon và hơn vạn chiếc bánh bao đã sẵn sàng cho bữa chiều.

Cuối giờ Thân, ban tổ chức đi mời toàn bộ lên bình đài trên sườn núi để họp mặt. Ngoài dãy bàn dành cho chư vị Chưởng Môn, long đầu các phái, quần hùng đều ngồi xuống đất, quây quần theo môn hộ hoặc theo từng nhóm quen biết.

Thanh Vân đạo trưởng, Chưởng Môn phái Võ Đang là chủ trì nên đứng dậy tuyên bố:

- Kính cáo chư vị anh hùng, đại hội ngày mai là để tuyển chọn Minh Chủ cho võ lâm. Nhưng cũng có thể biến thành cuộc ác chiến đẫm máu nhất trong lịch sử giang hồ. Theo tin tức của Cái Bang thì lực lượng Hồng Giáo ở phía tây, khoảng bảy trăm người, do Đại Lai Hoạt Phật thống lãnh chỉ còn cách nơi đây hai trăm dặm. Thần Giáo của Quỷ Ảnh Ma Dao cũng đã có mặt trong huyện thành. Riêng Bá Câu và Ma Hỏa Giáo vẫn chưa thấy xuất hiện nhưng không loại trừ khả năng đang tiến về núi Võ Đang. Nếu sáng mai, ba lực lượng tà ma này xuất hiện và xảy ra cuộc tử đấu của Thương thiếu hiệp với hai lão đại ma đầu thì chúng ta phải hết sức cảnh giác. Vạn nhất, họ Thương thua trận thì bọn chúng sẽ nhân dịp này tàn sát đồng đại võ lâm để nắm quyền bá chủ. Lúc đó máu sẽ chảy thành sông. Bần đạo mong chư vị vì an nguy của võ lâm mà bạt đao chống cự đến cùng. Phần Ma Hỏa Giáo với những vũ khí độc địa sẽ do Kiếm Minh đối phó. Phe Thần Giáo và Hồng Giáo sẽ là của chúng ta.

Đạo trưởng vừa dứt thì lời thì một đại hán đứng lên đồng dục thét lớn:

- Chúng ta quyết xả thân vì đại nghĩa võ lâm.

Bảy ngàn người đồng thanh lập lại:

- Xả thân vì đại nghĩa.

Sáu trăm đệ tử Cái Bang và Võ Đang mau chóng ôm hơn ngàn vò rượu và một núi bánh bao đến phân phát cho mọi người. Mấy chục lò bánh và tửu quán ở huyện thành Nam Dương đã nhận được hợp đồng béo bở này.

Mỗi người được chia hai chiếc thật to và nóng hổi. Còn bảy ngàn chiếc nữa đang nằm trong nồi hấp, dành cho bữa điểm tâm.

Một người bỗng đứng lên hỏi:

- Không biết phái Võ Đang được vị Mạnh Thường Quân nào cúng dường mà lại chiêu đãi anh hùng thiên hạ hậu hĩnh như vậy ?

Thanh Vân đạo trưởng cười đáp:

- Vị đại chủ ấy chính là Hội Chủ Kiếm Minh Long Nữ Tiêu Phi Phượng.

Trời sụp tối, hàng ngàn cây đuốc nhựa thông được đốt lên, soi sáng cả một vùng sườn núi. Vì không đào đâu ra bảy ngàn cái chén uống rượu nên mọi người chuyền tay nhau vò rượu mùi cân uống rất hào hứng. Họ xôn xao bàn tán về thịnh hội sáng mai.

Tiệc mới giữa chừng, một lão già da đen nhẻm, tóc bạc phơ phơ, dáng vóc khô vĩa, mặc y phục Hồi tộc đứng dậy nói:

- Lão phu là Ba Đồ Lưu ở Tân Cương, nghe đồn đại rằng giang hồ mới xuất hiện một bậc kỳ hiệp là Thương Thiên Vũ, muốn được bá kiến để bàn một việc đại sự.

Quần hào đồng thanh thắc mắc:

- Lạ thật, sao Thương thiếu hiệp không ra dự tiệc ?

Long Nữ bảo nhỏ thị tỳ hầu cận. Nàng nhanh nhẹn phi thân về phía bản doanh. Thiên Vũ đang chơi đùa với Sơn nhi, được lệnh mẫu thân vội ra ngay.

Thấy chàng xuất hiện, quần hào hoan hô nhiệt liệt.

Long Nữ bảo nhỏ:

- Vũ nhi, lão già kia muốn gặp người để bàn đại sự gì đó.

Chàng bước đến gần lão, vòng tay nói:

- Tại hạ là Thương Thiên Vũ, xin bá kiến lão trượng.

Lão ngắm nghía chàng rất kỹ rồi rút thanh bảo kiếm trên lưng đưa cho chàng. Thiên Vũ không hiểu nhưng vẫn nhận lấy, rút ra xem thử. Dưới ánh đuốc, bảo kiếm tỏa ánh thanh quang rực rỡ. Chàng thuận tay múa vài đường, thấy rất vừa tay. Lão già người Duy Ngô Nhĩ cúi xuống nhặt một cục đá bằng nắm tay, bảo chàng chặt thử. Thiên Vũ tung đá lên, vung kiếm chém đá vỡ thành bốn mảnh dễ dàng. Mọi người ồ lên kinh ngạc trước thanh thần kiếm.

Cung Kính Đình bước đến cầm lấy kiếm quan sát thật kỹ rồi hỏi Ba Đồ Lưu:

- Phải chăng đây là thanh Thất Tinh Thanh Mang của Âu Dã Tử đời Hán ?

Ba Đồ Lưu gật đầu khâm phục:

- Tiên sinh kiến văn quảng bác, tại hạ xin bá phục.

Kiểm Lão Nhân trao kiếm lại cho lão rồi trở về bàn. Thiên Vũ hỏi:

- Chẳng hay lão trượng đưa bảo kiếm cho tại hạ xem với ý gì ?

Lão buồn rầu nói:

- Lão phu là tùy tướng của Vương Tử đất Tân Cương, được lệnh đem lễ vật chúc mừng năm mới dâng lên Hoàng Đế Đại Minh. Không ngờ lúc đi ngang qua rừng Tân Lĩnh, bị một toán cường đạo bịt mắt vây đánh, cướp mất vàng bạc châu báu. Mười dũng sĩ đã hy sinh, chỉ còn lại lão phu và bốn người nữa. Muốn trở về quê gặp mặt thê tử lần cuối rồi chịu chém nhưng tiền bạc chẳng còn. Nghe đồn thiếu hiệp là người trượng nghĩa và cũng là đệ nhất kiếm thủ đương đại nên tìm đến đây dâng bảo kiếm đổi lấy ngàn lượng bạc làm lộ phí hồi hương. Thanh thần kiếm này do tổ phụ của lão nhặt được trong dãy Thiên Sơn. Xin thiếu hiệp nhận lấy mà tẩy trừ yêu nghiệt, tạo phúc cho võ lâm.

Thiên Vũ tư lự một lát rồi hạ giọng nói nhỏ:

- Tại hạ chính là Ngũ Vương Gia của Đại Minh. Lát nữa sẽ viết một tấu chương cho lão trượng đem đến Nam Kinh. Minh đế xem xong sẽ giáng chỉ gỡ tội cho lão trượng trước mặt Vương Tử Duy Ngô Nhĩ. Tiền lộ phí thì tại hạ xin tặng ba ngàn lượng bạc. Còn bảo kiếm xin lão trượng thu hồi về làm vật báu truyền gia.

Thấy lão tỏ vẻ ngờ vực, chàng rút kim bài Vương Gia cho lão xem. Ba Đồ Lưu thất kinh quỳ xuống khấu kiến:

- Tân Cương sứ thần xin khấu kiến Vương Gia.

Khoảng cách khá xa và hai người lại nói nhỏ nên đám hào kiệt không nghe được. Họ chỉ ngạc nhiên khi thấy lão già dị tộc lại dùng đại lễ với Thiên Vũ. Trong võ lâm, chỉ có các Chưởng Môn bạch đạo mới biết chàng là Vương Gia.

Thiên Vũ đỡ lão dậy, ân cần bảo:

- Đây không phải là triều trung, sứ giả bất tất phải đa lễ. Tối nay xin đến đại doanh Kiếm Minh bàn bạc.

Đến cuối canh hai, quần hùng chia tay vào lều nghỉ ngơi, dưỡng sức cho trận chiến ngày mai. Năm gã sứ giả Tân Cương theo Thiên Vũ về liêu. Ba Đồ Lưu lấy tấu chương của Vương Tử ra dâng lên cho Thiên Vũ ngự lãm. Chàng nhìn qua những dòng chữ và dấu ấn ngoài phong bì, gật đầu trả lại cho lão.

Long Nữ đã biết chuyện, bà bảo Lâm Thuyên đưa cho họ Ba tấm ngân phiếu năm ngàn lượng. Thiên Vũ cũng thảo gấp một phong thư để lão dâng lên Minh Mục Tôn. Bọn sứ giả cảm kích quỳ xuống tạ.

Ba Đồ Lưu kính cẩn thưa:

- Cung bả Vương Gia, người Duy Ngô Nhĩ chỉ thiện dụng đao, thương, cung tiễn chứ không hề biết kiếm pháp. Nếu thần kiếm nằm trong tay tiểu nhân chỉ uống phí mà thôi. Xin Vương Gia vì lòng thành của tiểu nhân mà nhận lấy, nếu không bọn sứ giả chúng tôi quyết không đứng dậy.

Thiên Vũ không làm sao được đành phải nhận, chàng bảo lão:

- Ba sứ giả đã có lòng thì bổn Vương Gia xin cảm tạ nhưng lão cũng phải nhận của ta vài vật mọn để đem về làm quà cho thê tử.

Ba Đồ Lưu nghe giọng chàng kiên quyết, không dám chối từ, lạy tạ rồi đứng lên.

Chàng hỏi lão:

- Chẳng hay Ba sứ giả được bao nhiêu nhi tử ?

- Cung bả Vương Gia, tiểu nhân chỉ có ba nữ nhi.

Chàng gật đầu, bảo Yến Vân lựa lấy một số trang sức để tặng cho ba vị tiểu thư. Yến Vân biết bảo kiếm này đối với trượng phu vô cùng quý giá nên lấy sáu món châu báu rất đẹp bỏ vào hộp gỗ lót nhung, đem ra đặt trên bàn. Dưới ánh đèn, những viên ngọc quý cần trên nền vàng lấp lánh chói lòa. Mấy món nữ trang này trị giá không dưới năm ngàn lượng vàng. Ba Đồ Lưu bàng hoàng, run rẩy nhận lấy, hết lời cảm tạ Vương Phi, cáo từ trở về lều.

Thiên Vũ rút thanh thần kiếm ra khỏi vỏ, thêm tự tin vào chiến thắng. Tiểu đao dù quý báu chẳng thua thần kiếm nhưng chỉ sắc bén một bề nên không phát huy được hết uy lực của kiếm chiêu. Đao pháp và kiếm pháp khác nhau căn bản ở hình dạng, cấu tạo của vũ khí.

Đầu giờ Thìn sáng hôm sau, quần hào tụ tập quanh khán đài gỗ và được mời lót dạ bằng bánh bao. Dù chẳng ngon lành gì nhưng đây là phương pháp thích hợp nhất để giải quyết bao tử của hơn bảy ngàn người.

Cuối giờ Ty, vẫn chưa thấy quần ma xuất hiện nên ban giám đài đành phải khai mạc đại hội. Chín chiếc đại cổ gióng lên những hồi trống hùng dũng, kích động hào khí của quần hùng.

Tuệ Không đại sư, Phương Trượng Thiếu Lâm Tự bước ra tuyên cáo:

- Đã đến giờ lành, lão nạp xin long trọng tuyên bố khai mạc đại hội tranh chức Minh Chủ võ lâm. Ban giám đài gồm có lão nạp và Chưởng Môn các phái Võ Đang, Nga Mi, Điểm Thương, Hoa Sơn và Côn Lôn. Không phân biệt hắc bạch, chính tà nhưng tuyệt đối không là kẻ đại ác mới được thượng đài. Không được dùng hỏa khí, độc dược và ám khí. Đài quy chỉ bấy nhiêu nhưng lão nạp xin nhắc nhở chư vị nên vì đức hiếu sinh của trời đất mà nương tay với nhau, đừng gây sát nghiệp.

Bồng có giọng ồm ồm từ dưới vọng lên:

- Nay lão hoà thượng, huynh đệ chúng ta ba người lúc sinh đã cùng một bào thai, lớn lên học chung một thầy, đánh nhau với ai cũng ra tay cùng một lúc. Như vậy sẽ thi đấu thế nào ?

Phi Hồ buột miệng hỏi:

- Thế các người có lấy chung một vợ không ?

Quần hào phá lên cười nắc nẻ. Tuệ Không đại sư cố nén cười đáp lại:

- Đây quả là việc hi hữu nhưng nếu tam vị muốn trở tài xin cứ thượng đài. Nếu không có cao thủ nào tiếp cả ba vị một lượt thì sẽ hạ hồi phân giải.

Lão tăng vừa dứt lời thì từ trong đám đông, ba bóng đen lướt thẳng lên đài. Chỉ một môn khinh công cũng đủ chứng tỏ bọn chúng không tầm thường.

Đó là ba hán tử người tầm thước, to ngang, mặt mũi ngậy ngô và giống nhau như đúc. Có lẽ phụ mẫu họ sợ khó phân biệt nên đã xăm lên huyệt mi tâm của mỗi người, tùy theo thứ tự nhất, nhị, tam.

Tuệ Không đại sư đã trở lại bàn giám đài. Thiết Phất sư thái, Chưởng Môn phái Nga Mi lên tiếng:

- Xin tam vị cho biết tính danh, tuổi tác, quê quán và sư thừa.

Gã có một chấm trên trán chắc là đại ca nên đại diện đáp:

- Huynh đệ tại hạ người đất Phúc Châu, ba mươi tuổi, họ Tề, sư phụ là Mân Cương Thần Tẩu.

Sư thái hỏi tiếp:

- Nếu may mà tam vị tranh được chức Minh Chủ thì ai sẽ đảm nhận trọng trách ?

Cả ba nhất tề đáp:

- Mỗi người làm minh chủ một ngày.

Quần hùng vừa tức cười vừa bực bội, quát đuổi chúng xuống:

- Làm gì có chuyện vợ vẫn như vậy. Ba ngốc tử kia hạ đài đi thôi.

Thiên Vũ sợ chúng ngậy ngô làm mất ý nghĩa đại hội nên tung mình lên, vòng tay nói:

- Tại hạ là Thương Thiên Vũ, xin được lãnh giáo tam vị.

Ba gã nhìn chuôi kiếm trên vai chàng tỏ ý ngán sợ. Tề Nhị áp ứng:

- Anh em ta nghe nói công tử là thiên hạ đệ nhất kiếm nhưng không hiểu công phu quyền cước thế nào ?

Mọi người ồ lên, thán khen chúng ranh ma.

Thiên Vũ gật đầu:

- Tại hạ cũng học được mấy chiêu, mong tam vị chỉ giáo thêm.

Anh em họ Tề đắc ý, ưỡn ngực đáp:

- Nếu công tử đã có lòng học hỏi thì anh em ta tiếc gì mà không chỉ giáo cho.

Thấy bọn ngốc dám ngông cuồng trước mặt chàng, cử tọa bật cười. Nhưng chúng vẫn thản nhiên vung quyền giáng công. Là anh em đồng thai nên ba gã tâm ý tương thông, phối hợp nhịp nhàng và lợi hại.

Thiên Vũ ung dung dùng Thiên Biến Thần Bộ xoay chuyển trong lưới quyền phong mãnh liệt. Ba gã thấy có lúc quyền đã chạm vào người chàng mà lại trượt đi nên sinh lòng sợ hãi, vận toàn lực tấn công. Quyền chiêu cương mãnh, ào ào như bão táp. Hết trăm chiêu, chàng đã nắm được lộ số võ công của chúng liền đỡ pho quyền pháp Cô Lôu và Phục Lô, đánh liền một hơi mười mấy chiêu. Tam ngốc tử trúng liền mấy chục quyền, đau đớn thét lên be be nhưng vẫn lặn xả vào.

Chàng biết chúng luyện công phu Thiết BỐ Sam, da thịt rắn chắc, khó mà dễ thương được. Thiên Vũ nổi hào khí, song quyền, song cước điên đảo tung hoành, đánh cho chúng thất kinh hồn vía. Khi chàng dồn đến năm thành công lực vào quyền chiêu thì chúng không còn chịu nổi nữa. Chiêu nào cũng nặng như núi khiến xương cốt, lục phủ ngũ tạng họ Tề chấn động và đau nhức. Ba gã sợ chết nên nhảy xuống khỏi đấu trường, sụp xuống vái lia lia:

- Xin tha mạng. Công tử mà đánh thêm mấy quyền nữa thì chắc bọn ta du địa phủ mất.

Chàng mỉm cười, phất tay áo đỡ chúng lên rồi hỏi:

- Tam vị ở Phúc Châu xa xôi sao lại lạc bước đến đây ?

Tề Đại râu rí đáp:

- Con gái Phúc Châu chê bọn ta ngốc nghếch nên không chịu lấy. Mẫu thân bèn cho mấy trăm lượng bạc để xuất đạo giang hồ tìm vợ. Chẳng ngờ đi đến Hà Nam bị bọn kỹ nữ gạt gẫm lấy hết. Tiến thoái lưỡng nan vì sạch túi. Nghe đồn ở đây tổ chức đại hội bầu Minh Chủ nên liều mạng lên thử tài, biết đâu nhờ đông mà đắc thủ, làm Minh Chủ vài tháng kiếm lộ phí về quê.

Toàn trường nghe xong, không sao nhịn được cười. Tuệ Không đại sư cũng phải héch mấp.

Thiên Vũ bảo chúng:

- Thấy ba vị trung hậu, ta chỉ cho một chỗ dễ kiếm bạc và tìm vợ. Đó là tổng đàn Kiếm Minh. Nơi ấy trả lương rất hậu và có hàng trăm giai nhân chưa chồng.

Ba gã mừng rỡ nhìn nhau rồi đồng sụp xuống hô:

- Đại ca.

Thì ra dù ngốc nhưng chúng cũng được nghe truyền tụng về cách xưng hô của thuộc hạ Kiếm Minh với vị thiếu chủ.

Chàng dắt chúng xuống đài, giao cho Phi Hồ dạy dỗ quy củ. Bồng Dạ Miêu Nhi chạy vào báo tin phái đoàn của Bá Câu, Nam Cung Bách và Hồng Giáo còn cách chân núi một dặm.

Mọi người lắng nghe, thấy có tiếng trống, tiếng chiêng vọng lại. Lát sau, lá đại kỳ Thần Giáo thêu hình Thái Cực xuất hiện bên cạnh lá cờ đỏ, thêu hình Pháp Luân bằng chỉ vàng của Hồng Giáo.

Trên bình đài còn có một khoảng trống ở góc tây. Một ngàn giáo chúng áo trắng và bảy trăm lạt ma áo hồng đến đấy. Nam Cung Bách và Triệu Bá Câu song song tiến lên đài, Hoạt Phật đứng tại chỗ. Hôm nay Nam Cung Bách mặc hoàng bào, đầu đội mũ đạo sĩ, còn Bá Câu toàn thân hắc y, túi vải trùm đầu cũng một màu đen kịt.

Nam Cung Bách ra vẻ tôn sư một phái, vòng tay chào ban giám đài và hào kiệt thiên hạ:

- Lão phu và Triệu huynh theo lời thách đấu của Thương Thiên Vũ nên đến đây phó ước. Cuộc đấu này không phải để tranh chức Minh Chủ nên có làm gián đoạn thịnh hội của chư vị thì xin thành thật cáo lỗi. Mời Thương thiếu hiệp thượng đài.

Thiên Vũ đã chờ sẵn, lập tức tung mình lên đứng đối diện với song ma, thần thái rất ung dung. Chàng rút trong ngực áo ra một cuộn giấy cột lụa xanh, giơ cao nói:

- Đây là trăm tờ ngân phiếu một vạn lượng hoàng kim, tại hạ xin ban giám đài thu giữ. Nếu hai vị giết được Vũ mỗ sẽ nhận lại từ tay ban giám đài.

Bá Câu bật cười ghê rợn:

- Tiểu tử hôm nay đã tận số. Dù Kim Tỏa Lão Nhân sống lại cũng không chịu nổi sự giáp công của chúng ta.

Thiên Vũ lặng lẽ chẳng nói một lời, riết bảo kiếm ra thủ thế. Hai lão ma thấy thần kiếm tỏa thanh quang, tưởng chàng ý vào thần vật nên cũng yên lòng. Vì đối với bậc đại cao thủ, khi giao đấu, chân khí dồn vào lưỡi kiếm nên dù đối phương có thần binh cũng không thể dễ dàng chặt gãy được. Hướng hồ hai lão đã tập luyện đấu pháp liên thủ, phối hợp Ma Dao và Cô Lô Kiếm Pháp, tự tin rằng Thiên Vũ chẳng có cách nào phát huy tác dụng của thần kiếm.

Quý Ảnh Ma Dao cười ngạo nghễ:

- Tiểu tử tự hào võ công vô địch, chắc không thềm xuất thủ trước. Lão phu xin bêu xấu vậy.

Dứt lời, cả hai xông vào nhanh như ánh chớp, kiếm khí, đao quang tỏa ngút trời. Thiên Vũ nhẹ nhàng vung Thất Tinh Thanh Mang chống đỡ. Hơi lạnh từ tâm kiếm tỏa ra dàn dụa, rát mặt đối phương. Hai lão e ngại thần vật nên né tránh đụng chạm, tận dụng một chiêu thức hiểm độc, kẻ trước người sau nhắm vào các yếu huyệt. Kiếm ảnh Cô Lô như những vòng thép của tử thần lờn vờn quanh mình đối thủ. Thanh Ma Đao cũng không chịu kém, loang loáng khổng chế hậu tâm Thiên Vũ. Chàng sử dụng Thiên Biến Thần Bộ xuyên qua màn lưới kiếm đao, bình tĩnh chiết chiêu. Lâu lâu, tả thủ lại vờ ra mấy chiêu chưởng, song cước cũng rình rập tấn công hạ bàn song ma.

Quần hào say mê theo dõi cuộc chiến vô tiền khoáng hậu này. Họ thấy Thiên Vũ phối hợp nhuần nhuyễn tuyệt kỹ, ngang nhiên cầm cự với hai đại ma đầu thì lòng họ rất khâm phục nhưng không khỏi lo thâm.

Đã hơn hai trăm chiêu mà vẫn bất phân thắng bại. Thiên Vũ quát lên như sấm, tung mình lên không, chuyển thần kiếm qua tay tả, hữu chưởng giáng một chiêu Thần Long Vân Hiện. Chưởng kinh nặng như núi Thái ập xuống đầu đối thủ. Song ma cùng vung tay tả lên chống đỡ. Tu vi của hai lão thâm hậu hơn nên kinh phong đã đẩy chàng văng ngược lên hai trượng.

Thiên Vũ vẫn không bỏ cuộc, lao xuống vươn tay hữu làm như muốn xuất thêm một chưởng nữa. Song ma cười nhạt, đứng sát nhau hợp chưởng phản công. Nhưng không ngờ từ bàn tay hữu không hề có chút chưởng kinh nào và Thiên Vũ đã dùng phép Thiên Cân Trụy rơi nhanh xuống mặt đài. Chân vừa chạm sàn gỗ thì thanh Thất Tinh Thanh Mang như ánh sao băng rời tay tả bay đến lượn vòng quanh hai lão ma. Tếng gào thét thảm thiết vang dội trong màn mưa máu. Khi bảo kiếm trở về tay chủ nhân thì Nam Cung Bách và Triệu Bá Câu chỉ còn thân dưới, từ thất lưng trở lên đã bị chém nát, lật sang một bên.

Quần hùng kinh hãi trước cái chết của song ma và chiêu Tâm Kiếm Tề Phi, chỉ được nghe truyền thuyết nên đứng lặng cả người. Khi tỉnh lại, họ gào lên hoan hô vang dậy, khiến chim muông trong khu rừng quanh Ngọc Nữ Phong sợ hãi đập cánh bay loạn xạ. Phi Hồ và Dạ Miêu Nhi phóng lên đài, trải mảnh vải trắng, cẩn thận nhặt bốn đoạn thân người gói lại.

Long Nữ Tiêu Phi Phượng được sáu nàng dâu dìu lên, theo sau là lục vị bá đệ của Thiên Long. Hoàng Diện Tú Sĩ là người tinh minh nên đã mượn ngay phái Võ Đang một chiếc bàn nhỏ và một lư hương đem lên đài. Long Nữ sục sùi cấm nhang vào lư, khẩn vái:

- Tướng công, kẻ đại cừ là Tình Ma Mễ Hồng đã bị Vũ nhi phân thân, không uổng công thiếp hơn hai mươi năm gượng sống. Xin anh linh tướng công về đây chứng giám.

Bọn Kiếm Minh lục hiệp và phu thê Thiên Vũ đang quỳ lạy nên không thấy được hành động của Long Nữ. Bà rút tiểu đao trong lưng ra đâm thẳng vào ngực mình để tự sát để đoàn tụ với trượng phu chốn suối vàng.

Quần hào kinh hãi chẳng kịp la lên thì hướng hồ gì là can thiệp. Nhưng có một người nãy giờ đứng sát bên mộc đài đã nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Long Nữ nên cảnh giác. Người này thân pháp nhanh như điện chớp đã kịp bay đến chụp tay bà. Đó là Kiếm Lão Nhân Cung Kính Đình. Họ Cung đoạt đao xong, điểm Thủy huyết Long Nữ rồi giao cho Yến Vân, Huệ Chi.

Thiên Vũ sụp xuống lạy tạ:

- Nếu Can Gia không nhanh tay thì Vũ nhi sẽ hối hận suốt đời.

Quần hào xôn xao không biết lão này là ai mà võ công tuyệt thế và được Thiên Vũ gọi bằng nghĩa phụ. Chàng đứng dậy, vòng tay:

- Kính cáo chư vị anh hùng, can gia của tại hạ chính là Kiếm Lão Nhân mà võ lâm thường truyền tụng.

Quần hào không ngờ lão này đã trên trăm tuổi mà vẫn còn tại thế, dung mạo lại trẻ trung, chứng tỏ đã tu đến bậc đại tiên. Họ reo hò hoa hô nhiệt liệt:

- Kính mừng lão thần tiên.

Họ Cung vòng tay đáp lễ rồi cùng bọn người Kiếm Minh xuống đài.

Hoạt Phật và các lạt ma Hồng Giáo thấy bản lãnh Thiên Vũ đã đến mức phi kiếm sát nhân nên sinh lòng sợ hãi. Nhưng đã đến đây rồi, lẽ nào lẳng lặng rút lui, còn gì thanh danh Tây Tạng ?

Hoạt Phật cùng mười Hộ Giá Thiên Long rời chỗ, thượng đài. Chỗ Thiên Vũ đứng sát mé đài phía đông còn Hoạt Phật ở phía tây. Hoạt Phật bước đến trước mặt Thiên Vũ, chấp một tay lên ngực nói:

- Kiếm thuật của Thương thí chủ đã đến mức đại thành, lão nạp không dám so bì, chỉ xin lĩnh giáo vài thế chưởng.

Thiên Vũ cung kính đáp:

- Ban Nhược Thiên Chưởng của Hoạt Phật độc bá võ lâm, Vũ nhi không dám to gan chống chọi. Hơn nữa, có chàng rể nào mà lại quyết đấu với sư phụ của hiền thê bao giờ.

Cả Hoạt Phật lẫn quần hào đều ngơ ngác, chẳng hiểu chàng nói gì. Từ dưới đài, một bóng hồng bay lên, phủ phục dưới chân Hoạt Phật:

- Sư phụ, đồ nhi Tần Thao Ngọc cúi đầu xin người dừng đấu với Thiên Vũ.

Lão nhận ra ái đồ, mỉm cười:

- Té ra họ Thương là rể quý của Hồng Giáo Tây Tạng. Nhưng ta gả người cho Liễu Tông Nguyên chứ đâu phải hấn.

Tần Thao Ngọc đứng lên thẹn thùng đáp:

- Sư phụ, Liễu Tông Nguyên đã bị Liễu Quân ám hại từ trước. Thiên Vũ nhận lời uỷ thác của Tông Nguyên nên mới giả làm họ Liễu để báo thù.

Hoạt Phật gật đầu:

- Ta đã hiểu rồi. Như vậy kinh văn của Thiếu Lâm Tự cũng do bàn tay của Thiên Vũ thu hồi về ?

Chàng mỉm cười gật đầu.

Hoạt Phật giận dữ nói:

- Dù người có là rể thì ta cũng muốn thử xem Ban Nhược Thiên Chưởng có uy lực thế nào đối với đệ nhất cao thủ Trung Nguyên.

Quần hùng không ngờ lão bạo tuyệt tình đến thế nên đồng thanh phản đối:

- Lão có giỏi thì cứ dùng Ban Nhược Thiên Chưởng chống với phi kiếm xem nào.

Tần Thao Ngọc đến bên trượng phu, thò tay vào lưng chàng lấy ra một vật, trở lại kể tai Hoạt Phật nói nhỏ:

- Thiên Vũ là người cương liệt, tất sẽ nhận lời đấu chưởng. Nhưng nếu sư phụ lỡ tay giết chàng thì lửa binh đao sẽ tràn ngập Tây Tạng, Bồ Đà La Tự sẽ thành tro.

Lão giật mình:

- Tiểu nha đầu dám dọa ta đấy ư, Thiên Vũ là cái gì mà quan trọng đến thế ?

Nàng đưa kim bài Vương Gia cho lão rồi cười bảo:

- Chàng chỉ là Ngũ Vương Gia của Đại Minh thôi.

Hoạt Phật xem kỹ, biến sắc lấm bầm:

- Thật không ngờ được. Chút nữa là ta đã gây đại họa rồi.

Lão tươi cười nói với Thiên Vũ:

- Thôi được. Ngọc nhi đã hết lời cầu khẩn, ta cũng không tiện ép Vũ nhi giao đấu. Từ nay, Hồng Giáo và võ lâm Trung Nguyên sẽ chung sống hoà bình.

Nói xong, lão xuống đài, dẫn mấy trăm lạt ma rời Ngọc Nữ Phong.

Thanh Vân đạo trưởng đứng lên, bước ra hắng giọng nói:

- Kính cáo chư vị, cuộc báo thù cho cố Minh Chủ Thương Thiên Long đã mỹ mãn. Bần đạo xin anh hùng các lộ tiếp tục tranh tài để bầu Minh Chủ mới.

Mấy ngàn người đồng thanh hô lớn:

- Thương Thiên Vũ. Thương Thiên Vũ.

Chưởng Môn Võ Đang giơ hai tay trấn an quần hùng, hỏi lại:

- Vậy là chư vị đã đồng tâm đề cử Thương thiếu hiệp làm Minh Chủ võ lâm ?

- Đúng vậy.

Đạo trưởng trở lại bàn giám đài bàn bạc, lát sau lên tuyên cáo:

- Xét võ công và nhân phẩm, ban giám đài tán thành đề nghị của mọi người. Xin tân Minh Chủ thượng đài.

Thiên Vũ ngượng ngừng, chậm rãi bước lên. Chàng vòng tay cảm tạ mọi người trong tiếng đại cổ vang rền.

Đại hội bế mạc lúc đầu giờ Ngọ. Quần hào hớn hở trở về quê cũ, lòng đinh ninh mình sẽ thuật lại trận đấu kinh hồn hôm nay. Danh hiệu Kiếm Tiên Thương Thiên Vũ sẽ được truyền tụng khắp sơn cùng thủy tận.

Lực lượng Kiếm Minh cũng lên đường trở lại Cối Kê. Thi hài Bá Câu được rắc Cương Thi Tán để khỏi thối rữa. Một cuộc tế lễ vong hồn Thương Thiên Long sẽ được cử hành cạnh bờ sông Hán Thủy, nơi ông đã trầm mình.

Sự kiện Ma Hỏa Giáo không tham gia đại hội khiến Thiên Vũ và Thiên Cơ Thư Sinh rất băn khoăn. Huệ Chi mỉm cười bảo:

- Biết đâu chúng liêu mạng tấn công tổng đàn Kiếm Minh nên bị quan quân triều đình giết sạch rồi.

Năm ngày sau, đoàn người ngựa về đến nhà mới biết lời tiên đoán của nàng là sự thật. Quan Tuần Phủ và Tổng Trấn Quân Vũ Hà Nam đang uống trà với Lý Long Miên, nghe báo Ngũ Vương Gia trở về, mừng rỡ bước ra báo công:

- Khải bẩm Vương Gia, phụng theo diệu kế của Vương Phi, bọn hạ quan điều hai vạn quân triều đình mai phục sẵn. Quả nhiên bắt gọn hơn ngàn tên giáo đồ Ma Hỏa Giáo và bọn đầu sỏ. Ngoài các vũ khí độc hại, còn có ba ngàn cân hỏa dược. Một tên khai rằng số hỏa dược này dùng để phá hủy đỉnh núi Ngọc Nữ Phong cho đất đá đổ xuống đè chết mấy ngàn hào kiệt võ lâm đang dự đại hội.

Thiên Vũ biến sắc, không ngờ Nhiệm Bá Niên lại hiểm độc đến vậy. Chàng cũng đoán ra ai trong số sáu vị nương tử đã ngăn chặn được thảm hỏa khủng khiếp này.

Chàng gật đầu, phủ dụ:

- Nhị vị đáng mặt công thần. Bồn Vương Gia sẽ xin Thánh Hoàng ân thưởng cho. Ngày mai, Tuần Phủ đưa công văn xuống Hồ Nam, truyền lệnh của ta bảo quan quân Hồ Nam thiêu hủy tổng đàn Ma Hỏa Giáo ở Nam Lĩnh, chém đầu bọn thủ lĩnh và tha cho bọn giáo chúng về quê làm ăn.

Hai viên quan hăm hở nhận lệnh, cáo từ trở về.

Tối đến, Thiên Vũ thưởng cho Huệ Chi một cái hôn nồng thắm:

- Nương tử mới thực sự là cứu tinh của võ lâm.

Nàng then thùng nói:

- Thiếp xuất thân từ ma đạo, hiểu rõ bản chất của bọn chúng nên chẳng yên tâm để chàng và đồng đạo chiến đấu với Ma Hỏa Giáo. Tiện thiếp đã đem việc này bàn với chị em, họ đều tán thành. Nếu tướng công có trách phạt thì sáu người cùng chịu.

Thiên Vũ cảm động dất Huệ Chi sang phòng Yến Vân. Các nàng kia cũng đều có mặt. Chàng tặng cho mỗi nàng một nụ hôn rồi bảo:

- Ta rất biết ơn lòng thương yêu của các nương tử.

Bạch Lan ranh mãnh nói:

- Bọn thiếp chỉ mong chàng đừng nhét thêm nữ nhân nào nữa vào thuyền của bọn thiếp nữa là đã mãn nguyện rồi.

Thiên Vũ cười xòa:

- Trong thiên hạ còn nữ nhân nào đẹp bằng sáu nàng nữa mà phải lo lắng.

Được khen ngợi, họ sung sướng nguyền chàng tình tứ.

oOo

Long Nữ Tiêu Phi Phượng từ lúc trở về, lúc nào cũng nghĩ đến Thiên Long, nước mắt dàn dụa. Thiên Vũ và sáu nàng dâu phải quỳ xuống xin bà hứa không tự sát mới yên lòng.

Sáng hôm sau, mọi người dậy sớm chuẩn bị cho cuộc lễ chiêu hồn. Thiên Cơ Thư Sinh đã chọn đầu giờ Tỵ làm giờ hành lễ. Nhưng mới giữa giờ Thìn, bọn Thiên Vũ đang định mang nhang đèn và thi hài Bá Câu ra bờ sông thì một biến cố phát sinh.

Ra đến cổng chính, mọi người thấy cách họ bốn trượng có một lão nhân cao lớn, y phục rách nát, tóc tai rối bù như ổ quạ. Gương mặt lão đen đúa, có hai ba vết sẹo. Ngang lưng dất một thanh kiếm trần rỉ sét. Đặc biệt, trên tay tả là một cành tre nhỏ,

dầu cành phát phơ một mảnh vải cũ kỹ, hình như trên vải vẽ một thanh kiếm bằng than đen. Lão đứng đấy, ngơ ngẩn nhìn lên ngọn đại kỳ Kiếm Minh như cố nhớ lại điều gì.

Long Nữ biến sắc, bước lại gần chăm chú quan sát. Thiên Vũ sợ lão đột nhiên có hành vi bất lợi với mẫu thân nên theo sát, vận công thủ sẵn. Nhưng lão điên vẫn không có phản ứng gì, như chẳng hề biết có người đến gần.

Long Nữ càng lúc càng xúc động, nước mắt tuôn trào. Bà run rẩy nói:

- Vũ nhi mau điểu huyết lão, nhưng phải nhẹ tay.

Chàng vâng lời, búng một đạo chỉ phong vào Nhuyễn Ma Huyết rồi lướt đến đỡ lão nằm xuống bãi cỏ. Long Nữ mau chóng lột đôi giày cỏ mòn rách, nhìn bàn chân tả cụt hai ngón cách nhau, úp mặt vào ngực lão già nức nở gọi:

- Tướng công. Thiếp là Phi Phượng đây. Hoàng thiên hữu nhãn nên chàng còn sống để phu phụ xum vầy.

Sáu vị bá đệ của Thiên Long giật mình kinh hãi, chạy đến xem lại bàn chân lão rồi sụp xuống gọi:

- Đại ca. Thương đại ca.

Thiên Vũ cố nén xúc động nói:

- Xin mẫu thân và lục vị thúc thúc bình tâm để Vũ nhi đem gia phụ vào trong xem thử bệnh trạng.

Chàng bế xốc lão nhân lên, rảo bước vào đại sảnh, đặt ông lên mặt bàn lớn. Thiên Vũ mời các bậc trưởng bối như Kiếm Lão Nhân, Khúc Vệ, Đồng Kỳ Xương, Trần Thanh Thư đến bên cùng xem xét. Họ thay nhau thăm mạch rồi nói lên ý mình. Cuối cùng tất cả thống nhất với nhau ở một điểm.

Kiếm Lão Nhân tổng kết:

- Như vậy vì chất độc trong lưỡi kiếm của Bá Câu đã chạy lên Á Môn ở gáy nên Thiên Long không nói được, rồi lại phong bế huyết Khiếu Âm ở mạch Đốc và huyết Não Không ở mạch Nhâm nên tai điếc và loạn thần.

Thiên Vũ cũng nhận thấy thế, cau mày suy nghĩ phương thức điều trị. lát sau, mặt chàng dẫn ra, trình bày dược phương và cách trực độc. Bốn lão xem xét và tán thành. Toa thuốc viết xong, Thiên Cơ Thư Sinh đích thân xuống Dược Đường của tổng đàn hốt và sắc thuốc.

Thiên Vũ không biết Bá Câu dùng loại độc dược nào nên cầu cứu đến dược tính Hỏa Kim Ngư trong máu của mình. Yến Vân dùng muỗng đổ vào miệng cha chồng.

Đến trưa, thuốc đã sắc xong, Yến Vân lại cho Thiên Long uống tiếp. Một canh giờ sau, Thiên Vũ dựng phụ thân ngồi lên, nhờ Quán Hữu, Cốc Vu giữ dùm rồi đặt tay tả lên huyệt Cường Gian sau chẩm là nơi hội tụ của jai mạch Nhâm, Đốc, tay hữu áp vào huyệt Mạch Môn nơi thắt lưng. Luồng chân khí của chàng sẽ từ huyệt Cường Gian đẩy độc tố xuống Mạch Môn. Và từ nơi đây, bị trục ra ngoài cơ thể qua huyệt Dũng Tuyền ở hai bàn chân.

Cung Kính Đình đã cùng tiểu đao rạch đứt da thịt ở hai huyệt này để độc tố theo máu chảy ra. Luồng khí chí dương từ tay Thiên Vũ chậm chậm đưa vào cơ thể Thiên Long. Lát sau, máu đen từ gan bàn chân chảy ra từng giọt tanh hôi.

Một canh giờ sau, máu vẫn còn đen mà Thiên Vũ đã có dấu hiệu mệt mỏi, mồ hôi ướt đầm y phục. Họ Cung thấy vậy liền ngồi lên bàn, đặt song thủ vào Mạch Môn của chàng, truyền luồng nội lực trăm năm của mình để hỗ trợ.

Năm khắc sau, những giọt máu đỏ tươi rỉ ra trong sự mừng rỡ của mọi người. Khúc Vệ ra dấu cho Thiên Vũ và Kiếm Lão Nhân dừng tay.

Mọi người bước ra ngoài để Long Nữ lau rửa, thay y phục cho Thiên Long. Khi cởi áo, bà thấy một vết thẹo sâu tròn trên ngực phải và những dấu vết quen thuộc của trượng phu. Long Nữ vui mừng, cố bình tâm chăm sóc cho chồng. Thiên Long và Thiên Vũ cùng cao lớn như nhau nên các nàng dâu lấy y phục của chàng cho lão nhân gia mặc. Thay áo xong, họ xúm lại chải tóc, cạo râu. Gương mặt anh tuấn, hiên ngang của Thiên Long hiện ra khiến Long Nữ sa lệ. Bà chẳng ngại sự có mặt của con dâu, cúi xuống hôn lên khắp khuôn mặt yêu dấu mà đã hơn hai mươi năm chỉ nhìn thấy trong giấc mộng.

Ở ngoài này, Thiên Vũ đã ra lệnh chôn xác Bá Câu sau hoa viên Kiếm Minh. Mộ bia ghi rõ: Tình Ma Mẽ Hồng.

Dùng bữa và nghỉ ngơi xong, chàng viết thêm toa thuốc để phục dục cho thân phụ. Ông đã điên loạn hơn hai mươi năm nên không thể một sớm một chiều mà bình phục ngay được.

Nhưng ba ngày sau, kỳ tích đã xảy ra khi Yến Vân bỗng Sơn nhi vào thăm nội tổ. Không hiểu sao, tiểu hài nhi lại khóc thét lên. Sơn nhi ít khi khóc nhưng đã khóc thì tiếng rất lớn. Yến Vân đang bố trí định bỗng con trở về phòng thì bỗng nhìn thấy Thiên Long đang ú ớ như đang gặp ác mộng:

- Vũ nhi. Vũ nhi.

Mọi người hoan hỉ khôn xiết, xúm đến bên giường. Tiếng khóc của Sơn nhi vẫn tiếp tục gọi lại tiềm thức của Thiên Long. Dù mê loạn nhưng trong ông, đứa con yêu dấu vẫn là một ấn tượng không phai mờ.

Thiên Vũ đưa tay véo đùi con một cái thật đau, tiểu hài nhi lại oà khóc thét lên. Thân hình Thiên Long bắt đầu run rẩy, hai tay quờ quạng như muốn ôm lấy ái tử. Cuối cùng, ông thét lớn:

- Vũ nhi. Con ta đâu ?

Đôi mắt ông không còn vẻ lạc thần xa vắng nữa, mà từ từ quay về phía có tiếng động, gượng ngồi lên đưa tay bảo Yến Vân:

- Hãy trả con cho ta.

Thiên Vũ ra dấu, Yến Vân trao đứa bé cho ông. Thiên Long mừng rỡ ôm hài nhi vào lòng vuốt ve, hôn hít. Lạ thay, Sơn nhi nín khóc, đưa tay sờ mặt Thiên Long. Ông nắm lấy bàn tay hữu của nó xem xét, không thấy dấu son Bắc Đẩu, ông thất vọng đưa trả đứa bé:

- Xin lỗi cô nương, tại hạ đã lầm. Đây không phải là Vũ nhi.

Ông đảo mắt nhìn quanh, thấy mọi người đều long lanh ngấn lệ, ngỡ ngàng hỏi:

- Tại sao chư vị lại khóc ?

Long Nữ gạt lệ, bước đến bên ông, dịu dàng hỏi:

- Tướng công có nhận ra thiếp chăng ?

Ông chăm chú nhìn bà, lẩm bẫm:

- Phu nhân rất giống ái thiê Tiêu Phi Phượng của tại hạ nhưng niên kỷ có phần già hơn.

Thiên Vũ lảng lạng vận thần công Cách Không Nhiếp Vật, hút lấy chiếc gương đồng treo trên vách, trao cho mẫu thân.

Thiên Long giật mình, giơ ngón cái lên khen ngợi:

- Thiếu hiệp tuổi mới đôi mươi mà nội công đã thâm hậu đến thế. Thương mỗ vô cùng bội phục.

Long Nữ đưa gương đến trước mặt ông rồi nói:

- Tướng công bảo thiếp già đi nhưng bản thân chàng có còn trẻ nữa đâu ?

Ông nhìn vào gương rất lâu, giật mình tự nhủ:

“Té ra từ ngày rơi xuống dòng Hán Thủy đến nay đã nhiều năm lắm rồi ư ?”

Long Nữ bảo mọi người lùi xa. Bà đứng trước mặt ông, vạch ngực áo để lộ một nốt son lớn bằng đồng tiền giữa ngực, thẹn thùng hỏi:

- Tướng công nhìn vết son này thử xem ?

Thiên Long sửng sốt, nhìn thật kỹ rồi dang tay ôm chặt Long Nữ vào lòng, hai hàng lệ anh hùng lả chả:

- Thế mà ta tưởng nàng đã chết dưới tay bọn hắc y rồi chứ.

Long Nữ qua cơn cảm xúc, thấy ngượng ngùng, xô ông ra:

- Tướng công buông thiếp ra kéo mọi người cười chúng ta.

Thiên Long bỗng buồn bã nói:

- Ngày ấy ta ký thác Vũ nhi cho một cặp phu thê bên bờ sông Hán Thủy, dường như họ Lục thì phải. Nương tử mau đi Động Đình Hồ tìm con.

Thiên Vũ không kìm được xúc động, phục xuống trước giường gọi:

- Phụ thân, hài nhi là Thiên Vũ đây.

Ông sửng sốt nhìn chàng trai anh tuấn, hiên ngang trước mặt. Nãy giờ ông có cảm giác chàng giống một người nào đó. Nhưng do tâm trí mới hồi phục nên không nghĩ được rằng đó chính là dung mạo của mình lúc thiếu thời.

Long Nữ âu yếm nói:

- Tướng công, đã hơn hai mươi năm trôi qua, chúng ta đều đã già cả thì lẽ nào Vũ nhi không lớn lên ?

Thiên Long hiểu ra, mừng rỡ bước xuống giường ôm lấy con trai.

Bọn Trương Hoàn thấy đại ca đã hoàn toàn tỉnh táo, đồng sụp xuống gọi:

- Đại ca.

Ông buông ái tử ra, nhìn sáu người, cố nhớ lại những nét quen thuộc ngày xưa, nghẹn ngào nói:

- Lục vị hiền đệ vẫn còn sống ư ?

Họ ôm nhau mừng mừng tủi tủi.

Thiên Vũ quay sang bảo:

- Các nương tử mau ra mắt lão gia.

Sáu nữ nhân quỳ xuống hô:

- Chúng tước nữ bá kiến lão gia.

Chàng giới thiệu danh tính của từng nàng. Thiên Long thấy mình có đến sáu nàng dâu xinh đẹp tuyệt trần, hoan hỉ nói:

- Tốt lắm. Các con đi đứng dậy đi. Yến Vân đưa cháu nội cho ta bồng bế chút nào.

Sơn nhi ôm lấy cổ ông, bị chiếc cằm lỏm chồm đầy râu cứng làm nhột nhột nên bật cười khanh khách. Mọi người cũng cười theo ...

--- o **HẾT** o ---